

28

Анна плахо пое разпечатания пергамент. Преди да го прочете, за миг ратвори очи. Сърцето ѝ се заблъска лудо, със звънливи ясни удари. После погледна тревожно сестра си.

Вътре пишеше:

"Анна е годеница на българския император. Нека се върне веднага в Есмергом."

4.

Тайната още не бе изречена всенародно, все още преговорите между българския и венгерския двор, между Андрея Втори и папата, между папата и Иоан Асен, се доверяваха на строго запечатаните хризовули, никое чуждо любопитно око не бе надникнало в преписките, които носеха гончиите, никой близък на царя не бе отварял уста да изрече горещо очакваната вест, ала все пак мълвата се носеше из въздуха, проникваше по невидими пътища, избликнала из незнайни извори, упорита, непроклонна:

Анна...

Тя щеше да стане българската царица. Венгерката...

С някаква чудна обич, затаена в сърцето, народът очакваше бъдещата съпруга на Асена, като върховен дар, като приказно обещание. Никой не можеше да определи точно на колко е години, дали е русокоса, дали е тъмно-кѣдра, дали носи в жилите си повече гордостта на майчиния си Мерански род, или мъдростта на Арпадите, ала все пак никой не искаше да чуе за друга невеста, за друга сватовщина, или за притихване на радостното очакване. Затова, като се научиха, че през България ще мине вуйчото на венгерската княгиня, новоизбраният латински император Роберт, всички облекчено въздъхнаха и сметнаха това за указание, че работите вървят на добре и че папата е поставил ^ипремливи условия, за да даде съгласието си за свадбата.

Отдавна българите бяха свикнали да отварят и затварят портите на градските стени и крепостите си, за безбройните тълпи чуждоземски войски: ту морни, изтощени кръстоносци, които се връщаха разочаро